

Maria bebudelse 2015 (754 – 101 – 562/71 – 111 v. 2-4-234)

”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud – Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed”.

Sådan lyder det i Johannesevangeliet – og det er den samme forkyndelse vi hører i dag – om end på en lidt anden måde.

Nemlig beretningen om at Gud lod sig føde ind i denne fortabte verden i et menneskes forgængelige skikkelse – i kød og blod.

Var Maria nu ubesmittet? – som det så nedladende kaldes – det at være besvangret ved en mands mellemkomst; ligesom enhver dødelig bliver undfanget i moders liv - eller er det et Guds under – en hellig Ånds virke.

Og sådan har vi - mennesket - spekuleret på, hvordan den unge kvinde, jomfru Maria - var blevet med barn. Bølgerne har gået højt – er det en ren og skær jomfrufødsel – eller ikke?

Som om det var så saligørende at få klarlagt, hvordan denne Hellige Ånd har virket. For hvis man tror, at Gud er altings skaber – at han er almægtig – så behøver man ikke spekulere mere – for Herrens veje er uransagelige. Om det skete på den ene eller anden måde, er så ganske betydningsløst.

Lad mig fortælle en lille beretning fra mit liv: En af mine meget gode venner – et smukt og dejligt menneske – god, klog og kærlig – hun blev fra den dag, hvor hun begyndte i skolen, kaldt for horeunge af de små uskyldige klassekammerater.

Det havde de lært af deres forældre. Ja hun havde et tilnavn mere: tyskertøs. Det skyldtes at hendes mor havde forelsket sig i en tysk officer - der var på orlov inden han igen skulle tilbage til østfronten.

Sådan var hun blevet til – i kærlighed – i en slem tid. Hun så aldrig sin far – for han omkom i de sidste dage under kampene i Berlin. Det eneste hun havde af sin far – var et lille gulnet foto – hvor han sad ved et flygel, for han var oprindelig koncertpianist – men var af livsens ondskab blevet fanget ind af krigens forbandelse.

Sådan måtte hun bære al verdens synd – det tyske folks synd – hendes fars og mors synd hele sin barndom igennem. Og det uforskyldt.

Se - det var ikke Guds vilje.

Sådan er det også med Jesu herkomst, hvor der i den tidlige urkirkes tid bl.a. gik et rygte om at Jesu far var en romersk soldat ved navn: Pantera.

Men det var jo i tråd med det kald denne menneskesøn – dette Guds lam – var kaldet til - nemlig at møde al verdens synd og skyld.

Fornedret fra første færd – kaldet en horeunge – undfanget i synd

Men som før sagt – Herrens veje er uransagelige – hvad der ikke er muligt for et menneske, er muligt for den almægtige – for Gud.

Men når den katolske kirkes pave i 1854 ophøjede Marias egen undfangelse i hendes moders liv - til også at være en ubesmittet undfangelse. Og gjort dette til en kirkelig lære, så må man sige, at sådan handler tvivleren, den der ikke af et ydmygt hjerte kan tro ordet – det ord, der blev iklædt kød og blod. Enhver mulig urenhed – enhver plet på Jesu undfangelse måtte endelig fjernes.

Sådan søger man at herliggøre denne menneskesøn, der fra begyndelsen blev fornægtet og mistænkeliggjort, da han trådte frem. Men det er ikke mennesket, os - der skal herliggøre ham. Det er ham selv, for ingen andre kan gøre det.

Og sådan var hans kødelige liv her på jorden en vandring mod denne herliggørelse. Fornedret – pisket, pint og hånet – blev han sømmet til et kors til døde. Og den der ser den korsfæstede Jesus – ser Gud i et fortabt liv.

Se det var Guds vilje.

Og Maria Bebudelse – er kun en trossætning, hvis formål det er at tydeliggøre Jesu sande menneskelighed samtidig med hans guddommelige oprindelse. En markering af - at Gud i Jesus har gjort en ny begyndelse i menneskeslægtens historie.

Andet og mere kan vi ikke lægge i den. Som om det ikke var nok.

Og sådan er kirken og vi i den på én gang både guddommelig og menneskelig, himmelsk og jordisk, evig og forgængelig.

Forgængelig i al vor tvivl, vor vantro og vort hovmod.

Det handler om tro. Og det er ved troen på Kristus alene - at forholdet til Gud opstår, og ikke ved en tro på dæmoner, undere og jomfrufødsel.

Jesus gav os en forsikring om - at vi frit kan træde frem for Guds åsyn – han gav os en ny og levende vej; en vej som han åbnede ved sin død på korset. Korsets dårskab er troens paradoks. Den har ingen forstandsbestemte grunde.

For troen er en fast tillid til det, der håbes på - og en overbevisning om det, der ikke kan ses.

Og ved at ordet blev kød og tog bolig iblandt os – har Gud revet forhænget ned ind til det allerhelligste og åbenbaret sig for os. En åbenbaring af et fællesskab med Faderen og hans søn, Jesus Kristus.

Og da kan vi med Grundvig – som vi sang lige før - sige:

”Hos ham, som kom fra oven ned, har også støvet evighed”. ”Ja, Ordet, som skal evig blive, fordi af jord det ej oprandt”. ”Det holdt med kraft din sjæl i live, så døden ej den overvandt”.

Det er Guds løfte til dig og mig – det er korsets ord.

Og lige netop sådan var det fat med den unge kvinde, Jomfru Maria – hun kom til tro – ikke ved undergerninger – endsige ved et mirakel - med ved Guds ord. Et Guds ord sået i hendes hjerte.

Derfor kunne Maria i sin lovsang over at være frugtsommelig sige: ”Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser”! – det var hendes ord – men det er også troens ord. Amen